

РЕШЕНИЕ

№ 1595

гр. Варна, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 30 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Николова

при участието на секретаря Анг. Пенчева
като разгледа докладваното от Елена Николова Гражданско дело №
20203110110527 по описа за 2020 година

Производството е образувано по искова молба на И. С. И., ЕГН ***** против Военно формирование 32140 – Варна, с адрес: гр. Варна, като част от МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА на РБ, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 36388,00 (тридесет и шест хиляди триста осемдесет и осем) лв., представляваща обезщетение за положения от него извънреден труд, или фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време по чл. 194, ал. 1 от ЗОВСРБ /нов/ и по чл. 152, ал. 6 от ПКВС /отм./ за периода от 01.04.2001 година до 31.08.2005 година (53 месеца) и за периода от 01.06.2008 г. до 31.12.2015 г. (91 месеца), или общо 144 месеца в размер общо на 720 дни (седемстотин и двадесет) почивки или 5760 часа (пет хиляди седемстотин и двадесет), в следствие на полагащите му се и неизползвани почивки след изпълнявано от него дежурство по график, в ответните поделения на ВМС към Министерство на отбраната на РБ, а именно поделение/военно формирование 36940 - Варна, 26590 - Созопол (понастоящем закрито) , поделение 28440 - Варна (понастоящем закрито) и ответното поделение/военно формирование 32140 - Варна, ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждането на иска 27.08.2020 г. - до окончателното ѝ изплащане, КАКТО и лихва за забава от датата на прекратяване на служебното му правоотношение - 01.10.2018 година до датата на завеждане на исковата молба (датата на пощенското клеймо на препоръчаната пратка) - 27.08.2020 година в размер на 7025.76 лева (седем хиляди двадесет и пет лева седемдесет и шест стотинки).

Обстоятелствата, от които се твърди, че произтича претендираното право

са: В исковата молба ищецът излага, че е завършил ВВОВУ "Васил Левски" - град Велико Търново, випуск 1997/1998 година, след което бил произведен в първо звание „Лейтенант" и бил назначен на първа офицерска длъжност „Началник на продоволствена и вещева служба" в поделение на Военноморските сили към Министерство на отбраната на Република България, а именно поделение 36940 - Варна, което има самостоятелен военнопощенски номер и банкова сметка. След две години бил повишен в звание „Старши лейтенант" .С министерска заповед, считано от 17.09.2001 г. до 13.06.2002 г. , ищеца е преназначен на длъжност „Началник на продоволствена служба" със същото звание, в поделение 26590 - Созопол (понастоящем закрито), което също е имало самостоятелен военнопощенски номер и банкова сметка. От 14.06.2002 г. ищецът бил преназначен на длъжност „Началник на вещевеи склад", със същото звание в поделение 28440 - Варна до закриването му на 31.05.2003 г. За периода от 01.06.2002г. до 31.08.2005 г. ищецът бил преназначен отново с МЗ на длъжност „Началник на продоволствена служба" в поделение 32140 - Варна (по това време ВМБ - Варна), което има самостоятелен военнопощенски номер и банкова сметка и след 3 месеца бил повишен в звание „Капитан".

От 01.09.2005 г. ищецът бил приет като редовен слушател във ВА „Г. С. Раковски" - София, като срокът на обучението му бил 2 години. През първата година на обучението си ищецът бил зачислен и обслужван финансово от Дирекция „ФСД" на МО, а през втората година - в поделение 22970 - София. След успешното завършване на Военната академия, считано от 01.09.2007 г. до 01.06.2008 г. , бил повишен в длъжност „Зам началник" в поделение 26910 - Радко Димитриево, община Шумен, което също има самостоятелен военнопощенски номер и банкова сметка. От 02.06.2008 г. с мотивирано предложение на командващия на ВМС, ищецът бил преназначен на длъжност „Началник на финансово отделение" със звание „Капитан I степен" отново в поделение 32140 - Варна и след 3 месеца бил повишен в звание „Майор I степен".

През пролетта на 2010 година ищецът бил командирован в мисия за срок от 6 месеца в Босна и Херцеговина и след завръщането си бил на същата длъжност в ответното поделение.

След поредната реорганизация на ВМС със заповед на МО през 2012 година и обединяването на двете Военноморски бази (Варна и Бургас), ищецът бил преназначен на длъжност "Началник на вещева служба" отново в ответното поделение /военно формирование 32140 - Варна, което след реорганизацията става „Командване на пункт за базиране и обслужващи формирования". След 1 година ищецът бил повишен в длъжност „Началник на финансова служба" със звание „Майор I степен" в ответното поделение - Военно формирование 32140 - Варна.

От 08.01.2016 г. ищецът бил одобрен и командирован в дългосрочна командировка в Бидгошч, Полша на длъжност „Щабен офицер в отдел „Личен състав"

в Щабния елемент за интегриране на силите на НАТО, като бил взет в специалния щат на МО и се водил на отчет и доволствие в ответното поделение - военно формирование 32140 –Варна, до уволнението си от военна служба.

Със Заповед № КМ-2091/02.08.2018 година на Министъра на отбраната на Република България била прекратена дългосрочната му командировка в силите на НАТО, считано от 25.09.2018 г.

Със Заповед № КВ-375/14.08.2018 година на Министъра на отбраната на Република България бил прекратен Договора за военна служба на ищеца, като бил освободен от длъжност и от военна служба и зачислен в запаса на основание чл. 146, т. 2, чл. 161, т. 2, чл. 163 и във вр. с чл. 168 от ЗОВСРБ, поради писмено предизвестие от страна на ищеца, изразено с подаден рапорт. Със Заповед № ЛС-01-44/01.10.2018 година на Командира на военно формирование 32140 - Варна, капитан I ранг Георги Георгиев бил отчислен от списъчния състав на ответното военно формирование, считано от 01.10.2018 година и му било изплатено от „Финансовата служба“ на ответното военно формирование 32140-Варна парично обезщетение за прослужени 20 (двадесет) години на военна служба в размер на **37572,00 лева** (тридесет и седем хиляди петстотин седемдесет и два) на основание чл. 227, ал. 1 от ЗОВСРБ, парично обезщетение за неизползвани общо 40 дни (четиридесет) полагаем платен годишен отпуск за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. в размер на общо **3259.26 лева** (три хиляди двеста петдесет и девет лева двадесет и шест стотинки) на основание чл. 199 от ЗОВСРБ, парично обезщетение за неизползван вещев лимит за 2018 г. в размер на **448.77 лева** (четиристотин четиридесет и осем лева седемдесет и седем стотинки) на основание чл. 224, ал. 1, т. 1 от ЗОВСРБ, чл. 19 от Наредба № Н-9/04.04.2018 г. и МЗ № ОХ-1165/08.11.2017 г., както и еднократно допълнително вещев доволствие в размер на **600.00 лева**, съгласно чл. 227, ал. 5 от ЗОВСРБ, като на основание чл. 168 от ЗОВСРБ за неспазения срок на предизвестията си му била **удържана сумата от 1551.89 лева** (хиляда петстотин петдесет и един лева осемдесет и девет стотинки) от дължимите обезщетения.

От правна страна излага, че служебното време на военнослужещите е строго регламентирано в Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България /ЗОВСРБ/, Обн., ДВ, бр. 35 от 12.05.2009г. - чл.194 и сл. Аналогично е уредено и в отменения ЗОВСРБ чл.203-204 и в Правилника за кадрова военна служба /отм./ /ПКВС/-чл.151-157. Начинът, организацията и разпределението на служебното време на кадровите военнослужещи, включени в месечен график за изпълнение на дежурства се извършва при съблюдаване на изрично определени изисквания, съгласно Заповед на министъра на отбраната на РБ №ОХ-313/08.05.2001 г. - чл. 4.

В случаите, когато военнослужещият изпълнява дежурство по график, за който това не е изпълнение на основна служебна функция, получава допълнително

възнаграждение по чл. 214, ал.1, т.1, във вр. с чл. 196 от ЗОВСРБ /нов/ - чл. 226, ал. 1 от ЗОВСРБ /отм./ и Заповед на Министъра на отбраната на Република България № ОХ-241/10.04.2001 година за часовете над максималната продължителност на служебното време по чл. 194, ал. 2 от ЗОВСРБ /нов/ - чл. 152, ал. 1 от ПКВС /отм./ или за почивни и празнични дни. Освен това при тези дежурства, обхващащи част от междуседмичната почивка, е задължително на кадровите военнослужещи да се осигурява през следващата работна седмица ползването на междуседмичната почивка за почивния ден, в който са положили дежурството - чл. 210 от ЗОВСРБ /нов/. Продължителността на служебното време през работния ден, в който кадровият военнослужещ ползва междуседмичната почивка се приспада при определяне на фактическата месечна продължителност на служебното време на кадровия военнослужещ за месеца, през който е изпълнявал дежурства. Съгласно чл. 247 от Устава на ВС на РБ военнослужещите се назначават за носене на дежурства по предварително утвърден от командира на поделението месечен график. Графикът се изготвя и утвърждава до 25-то число на месеца, предхождащ месеца, за който се изготвя и военнослужещите се уведомяват срещу подпис за датите, на които са определени да носят дежурство. Графикът за носене на дежурство се изготвя при отчитане на месечната продължителност на служебното време в часове, което се определя на база на работните дни в календарния месец и нормалната продължителност на служебното време, както и изискванията за осигуряване на междудневна и седмична почивка на военнослужещите.

На основание чл. 245 от УВС на РБ всекидневно със заповед по поделение се назначават застъпващите за следващия ден дежурни. Общата продължителност на изпълнението на задълженията от длъжностните лица от денонощния наряд се определя от момента на неговото сдаване. Тази продължителност не може да превишава 24 часа. Тези ежедневни заповеди за назначаване на дежурство и ползване на почивките от военнослужещите във в.ф. , в което е служил ищецът, а именно поделение/военно формирование 36940 - Варна, 26590 - Созопол (понастоящем закрито) , поделение 28440 - Варна (понастоящем закрито) и ответното поделение/военно формирование 32140 - Варна се отчитат в нарочни Заповедни и Докладни книги.

Редът и начинът за ползване на почивките се определят от Командира/Началника на съответното поделение. Същият отдава писмена заповед, с която разрешава ползването на почивката от кадровия военнослужещ. Тези заповеди на командира на поделението за разрешените почивки се съхраняват в Заповедна книга във всяко поделение. В ЗОВСРБ, ППЗОВСРБ и цитираната по-горе Заповед на МО на РБ № ОХ-313/08.05.2001г. е предвидено отлагане ползването на почивките по изключение, поради непреодолими служебни причини до края на календарния месец, в който е положено дежурството.

Именно поради такива непреодолими, служебни и други обективни причини /неокомплектованост по щат с кадрови военнослужещи, и/или заболяване, участие в планови мероприятия, свързани с бойната подготовка, ползване на полагаем годишен отпуск на голяма част от кадровия състав и други/ по време на кадровата му военна служба на ищецът твърди, че не му е било разрешавано ползването на приблизително 720 дни (седемстотин и двадесет) почивки или 5760 часа (пет хиляди седемстотин и двадесет), след изпълнявано от него дежурство по график, в ответните поделения на ВМС към Министерство на отбраната на РБ, а именно поделение/военно формирование 36940 - Варна, 26590 - Созопол (понастоящем закрито), поделение 28440 - Варна (понастоящем закрито) и ответното поделение/военно формирование 32140 - Варна.

Съгласно чл. 194, ал. 1 и 2 от ЗОВСРБ /нов/ - чл. 203, ал. 1 и 2 от ЗОВСРБ /отм./, седмичната продължителност на служебното време на кадровите военнослужещи е 40 часа, като общата продължителност на служебното време в денонощие не може да надвишава с повече от 1/2 максималната продължителност на работното време, установена с трудовото законодателство. В ал. 3 е предвидено, че в случаите на превишаване на продължителността на служебното време, извън посоченото в ал. 2, на кадровия военнослужещ се заплаща възнаграждение за извънреден труд в размер, определен от Министерския съвет. В чл. 152 от ПКВС /отм./ са определени редът, начинът и оправомощените лица, по които да се извършва увеличаването на служебното време на военнослужещите. В ал. 4, т. 5 се казва, че „В писмената заповед, с която се увеличава нормалната продължителност на служебното време се определя графикът по дни, с които на лицата ще бъде осигурено ползването на намалено работно време, в рамките на общата продължителност на служебното време за месеца."

Съгласно чл. 195, ал. 3 от ЗОВСРБ /нов/ - чл. 204, ал. 3 от ЗОВСРБ /отм./ времето за дежурство е служебно време. Т.е. всяко превишение на служебното време над нормативно определената месечната продължителност - чл. 194 от ЗОВСРБ се отчита като извънреден труд.

Следователно ответникът след положено дежурство е длъжен не само да заплати на ищеца допълнително възнаграждение за специфични условия на труд - чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗОВСРБ /нов/ - чл. 226 от ЗОВСРБ /отм./, /за носене на дежурство/, но и възнаграждение за извънреден труд за превишаване на продължителността на служебното му време, извън посоченото чл. 194, ал. 1 от ЗОВСРБ /нов/ - в чл. 203 ал. 2 от ЗОВСРБ /отм./. Също така е задължително в писмената заповед, с която му се увеличава продължителността на служебното време да му се осигури график за дни с намалено работно време, съответстващо на превишението по време на дежурство.

До изменението на чл. 203, ал. 3 от ЗОВСРБ /ДВ, бр. 49 от 2000г. / при превишаване продължителността на служебното време се осигурявала компенсация с

допълнителни почивни дни. С изменението на чл. 203, ал. 3 от ЗОВСРБ /отм./ /ДВ, бр. 4 9 от 2000г. / , и с обнародването на Наредба за определяне размера на възнаграждението за извънреден труд на кадровите военнослужещи, приета с ПМС № 74/23.03.2001г. , в сила от 30.03.2001г. , закона и подзаконовите нормативни актове допускат отчитането на извънреден труд. Аналогична е и уредбата в новия ЗОВСРБ, Обн., ДВ, бр. 35 от 12.05.2009 г. - чл. 214, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 194 от ЗОВСРБ. Такава е и изричната Заповед на Министъра на отбраната на РБ № ОХ-313/08.05.2001 г. , с която се определят начинът, организацията и разпределението на служебното време на кадровите военнослужещи, включени в месечен график за изпълнение на дежурства „При работа в режим на увеличена продължителност на служебното време на кадровите военнослужещи да се осигури непрекъснатата междудневна почивка не по-малко от 12 часа и непрекъснатата междуседмична почивка не по-малко от 24 часа" - т. 3.2., като „Компенсирането на часовете служебно време, положени над нормалната дневна продължителност на служебното време за даден период да се извършва в рамките на месеца, през който се полага трудът" - т. 3.5. От тук прави изводът, че специалният закон за въоръжените сили и подзаконовите нормативни актове, допускат в рамките на календарния месец на превишение на служебното време - извънреден труд от кадровия военнослужещ да се компенсират с почивки след изпълнявано дежурство. След изтичането на този срок законът и подзаконовите нормативни актове допускат отчитането на извънреден труд. "Фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време по чл. 152, ал. 6 от ПКВС /отм./ да се отчита като извънреден труд." - чл. 7 от Заповед на МО на РБ № ОХ-313/08.05.2001 година. За правилната организация на отчета на извънредния труд, положен от кадровите военнослужещи е необходимо кадровите органи в МО и Българската армия да водят Книга за положения извънреден труд. Редът и начинът за изплащането и остойностяването на положения извънреден труд е уреден в специална Наредба за определяне размера на възнаграждението за извънреден труд на кадровите военнослужещи, приета с ПМС № 74/23.03.2001 година, а също така и в горепосочената Заповед на МО на РБ № ОХ-313/08.05.2001 година, т. 26.2. и следващите.

Твърди, че поради множество жалби в Инспектората на МО и заведени граждански дела било издадено Разпореждане № 72/14.08.2008 г. на първия заместник началник на ГЩ на БА, с което се разпорежда на всички командири на поделения да спазват стриктно МЗ № ОХ-313/08.05.2001 г. и да създадат организация за компенсиране на удълженото служебно време, а при обективна невъзможност, поради прекратяване на правоотношение, да се отчита същия като извънреден труд, да се заплаща и да се издава документ за осигурителен стаж, съгласно т. 6 от МЗ № ОХ-266/27.04.2005 г.

Ищецът претендира заплащане на обезщетение за положен от него извънреден

труд за периода от 01.04.2001 година до 31.08.2005 година (53 месеца) и за периода от 01.06.2008 г. до 31.12.2015 г. (91 месеца), или общо 144 месеца, през който ищецът твърди, че е положил извънреден труд, представляващ фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на 720 дни (седемстотин и двадесет) почивки или 5760 часа (пет хиляди седемстотин и двадесет).

Счита, че съгласно законовите нормативни актове общо задължението на ответника към него възлиза на 36288.00 лева (тридесет и шест хиляди двеста осемдесет и осем), представляващо възнаграждение с увеличение за положен от него извънреден труд, т. е. фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време по чл. 152, ал. 6 от ПКВС /отм./ за периода от 01.04.2001 година до 31.08.2005 година (53 месеца) и за периода от 01.06.2008 г. до 31.12.2015 г. (91 месеца), или общо 144 месеца - увеличено с минималните 20% (двадесет процента), съгласно цитираните по-горе нормативни актове, ведно с мораторната лихва от датата на прекратяване на служебното му правоотношение - 01.10.2018 година до датата на завеждане на исковата молба (датата на пощенското клеймо на препоръчаната пратка) - 27.08.2020 година в размер на 7025.76 лева (седем хиляди двадесет и пет лева седемдесет и шест стотинки).

Средно по месеци ищецът счита, че е работил извънредно, т. е. превишил е продължителността на служебното си време с 5 дни (пет) или 40 (четиридесет) часа.

Твърди, че съгласно Наредбата за определяне размера на възнаграждението за извънреден труд на кадровите военнослужещи, приета с ПМС № 74/23.03.2001 г., в сила от 30.03.2001 г., възнаграждението за положен извънреден труд на кадровия военнослужещ се определя на база основното месечно възнаграждение от размера на възнаграждението за звание "капитан" - чл. 3, ал. 1, т. 1, завишено със съответния коефициент, в зависимост от това в какъв ден е положен извънредният труд (в делничен, почивен или празничен ден). Основното месечно възнаграждение за звание "капитан" средно е в размер на 882 лева (осемстотин осемдесет и два), основното дневно възнаграждение следователно е в размер на 42.00 лева (четиридесет и два), съответно основното почасово възнаграждение следователно е 5.25 лева (пет лева двадесет и пет стотинки), а с 20% увеличение - в размер на 6.30 лева (шест лева и тридесет стотинки). Конкретизирана по месеци исковата претенция на ищеца е в размер на **252.00 лева (двеста петдесет и два)** за всеки месец от процесния период от 01.04.2001 година до 31.08.2005 година (53 месеца) и за периода от 01.06.2008 г. до 31.12.2015 г. (91 месеца), или общо 144 месеца.

В депозирания отговор в срока по чл. 131 от ГПК ответникът оспорва предявения иск, като излага следното:

На първо място, за периода от 01.04.2001 г. до 01.06.2003 г. искът е изцяло неоснователен, доколкото в ИМ (абзац 1-ви и втори) ищецът признава, че в този период

не е служил във военно формирование 32140-Варна, а в други поделения, различни от в.ф. 32140-Варна, които са със самостоятелен военнопощенски номер и банкова сметка, поради което настоящият ответник не само няма задължение, но няма и правно основание за изплащане на каквито и да е обезщетения за положен труд. В тази връзка заявява, че поделение/военно формирование 36940-Варна, поделение 26590 - Созопол (закрито) и поделение 28440 - Варна (закрито) не са в щатната структура (в състава) на в.ф. 32140-Варна и не са били в щата на в.ф. 32140-Варна през нито един период

На второ място счита, че на ищеца не се дължи обезщетение за извънреден труд (по смисъла на чл.156, ал.2 от ПКВС (отм.)), нито обезщетение за служебно време над нормативно установеното, т.к. същият е бил надлежно компенсирал с намалено служебно време в рамките на съответния месец, в рамките на следващия календарен месец или през по-късен период от службата си във в.ф. 32140-Варна, като по този начин служебното време на ищеца не е надхвърляло нормативно установената общата продължителност на служебното време за съответния период.

На следващо място ответникът излага, че на ищеца не се дължи обезщетение за извънреден труд (по смисъла на чл.156, ал.2 от ПКВС (отм.)) и поради факта, че същата е за обезщетения (дължими ежемесечно) за труд, по време на дежурства (т.е. труд по чл.195 от Закон за отбраната и въоръжените сили на Република България РБ), но и законът и съдебната практика приемат еднозначно, че времето за дежурство е служебно време и не е извънреден труд, въпреки че при определени в закона условия се заплаща „като за извънреден труд“, което обаче не го прави такъв. В тази връзка счита, че доколкото законът задължава съда да се ограничи в обхвата на искането, то искането за плащане на „извънреден труд“ следва да се отхвърли като неоснователно, тъй като при дежурства по ЗОВСРБ няма извънреден труд. На ищеца са изплатени всички дължими възнаграждения за труд.

Ответникът не оспорва обстоятелствата, че за периодите от 01.06.2003 г. до 31.08.2005 г. и за периода от 01.06.2008 г. до 31.12.2015 г. ищецът е заемал длъжности във в.ф.32140-Варна, чийто основни функции и дейности не са носене на дежурство.

Не оспорва, че ищецът е бил военнослужещ през исковия период - от 01.04.2001 г. до 31.08.2017 г.

На основание чл.111, б."а" от ЗЗД ответникът прави възражение за изтекла погасителна давност на всички претенции (главница и лихви) за:

- обезщетения за положен от ищеца по реда ЗОВСРБ извънреден труд за периода от 01.04.2001 г. до 30.09.2015 г.;
- обезщетения за фактически отработено служебно време над месечната продължителност на служебното време, за целия процесен период;
- положено по реда ЗОВСРБ, отработено и некомпенсирано, удължено, над

нормативно определеното, служебно време за периода от 01.04.2001 г. до 30.09.2015 г., което време би могло да се трансформира (но едва след прекратяване на договора за военна служба) в парично обезщетение;

- възникналото за ищеца право сам да определи времето на компенсацията, в случай че работодателят/командирът не компенсира положения труд с увеличена продължителност в четиримесечен срок, съгласно субсидиарно приложимата норма на чл. 136а КТ, която поради непълнота в закона намира приложение и за служебни правоотношения.

Счита, че периодът, през който ищецът евентуално би могъл да търси неплатени възнаграждения за труд по служебното си правоотношение с военно формирование 32140 – Варна, е непогасената по давност част от исковия период, а именно: от 30.09.2015 г. до 31.12.2015 г., през който период обаче сочи, че няма некомпенсирани с почивка дежурства.

В съдебно заседание ищецът изменя исковата си претенция, като същата следва да се счита предявена, както следва: **сумата от 10181,72 лв.**, представляваща равностойността на неизплатеното на ищеца обезщетение за положения от него в условията на удължено служебно време труд, което се изчислява като извънреден труд, т.е. фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време по чл. 194, ал.1 от ЗОВСРБ (нов) и по чл. 152, ал.6 от КВС (отм.) за процесния период от 01.04.2001г. до 31.08.2005 г. (53 месеца) и за периода от 01.06.2008 г. до 31.12.2015 г. до 31.12 .2015г. (91 месеца), или общо 144 месеца в размер на (91 месеца) в размер общо на 2208 часа, или 276 дни, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума, както и **сумата от 1972,02 лв.**, представляваща мораторната лихва за периода от 01.10.2018 г. до 16.08.2022 г. върху сумата от 10181,72 лв., на осн. чл. 86 от ЗЗД.

Съдът, като прецени съобразно чл. 1 2 и чл.2 3 5 ГПК поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Представен по делото е договор за кадрова военна служба №836/27.11.1996г., по силата на който ищецът е назначен да длъжност „кадрови офицер”, с продължителност срока на обучение две години и срок от десет години за изпълнение на кадровата военна служба след завършване срока на обучение.

Представен е Договор за военна служба №ДВС-НО-1752 от 01.04.2011 г., сключен между Министерство на отбраната, представлявано от Ген. Симеон Христов С., по силата на който ищецът е назначен на длъжност „Началник на финансово отделение” във ВФ – поделение 32140-Варна с чин майор.

Съгласно Допълнително споразумение №854/30.05.2013 г. към договор за военна служба №ДВС-НО/17.05.2011 г. договорът на ответника се удължава с десет години, считано от 14.08.2013 г.

Със заповед №КВ-375 от 14.08.2018 г. е прекратен договора за военна служба, освободен е от военна служба и е зачислен в запаса Майор И. С. И..

Със заповед №ЛС-01-44/01.10.2018 г. на Командира на Военно формирование 32140-Варна ищецът е отчислен от списъчния състав на военното формирование, като на същия са начислени 20 брутни месечни трудови възнаграждения на стойност 37572,00 лв.; начислено е обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 40 дни в размер на 3259,26 лв.; изплатено е вещеве доволствие; начислена му е сумата от 1551,89 лв. за неспазен срок на предизвестие.

Между страните не е спорно изложеното в исковата молба по отношение на заеманите от ищеца длъжности и периода им, а именно: че от 01.09.2005 г. ищецът бил приет като редовен слушател във ВА „Г. С. Раковски“ - София, като срокът на обучението му бил 2 години. През първата година на обучението си ищецът бил зачислен и обслужван финансово от Дирекция „ФСД“ на МО, а през втората година - в поделение 22970 - София. След успешното завършване на Военната академия, считано от 01.09.2007 г. до 01.06.2008 г., бил повишен в длъжност „Зам началник“ в поделение 26910 - Радко Димитриево, община Шумен, което също има самостоятелен военно-пощенски номер и банкова сметка. От 02.06.2008 г. с мотивирано предложение на командващия на ВМС, ищецът бил преназначен на длъжност „Началник на финансово отделение“ със звание „Капитан I степен“ отново в поделение 32140 - Варна и след 3 месеца бил повишен в звание „Майор I степен“. През пролетта на 2010 година ищецът бил командирован в мисия за срок от 6 месеца в Босна и Херцеговина и след завръщането си бил на същата длъжност в ответното поделение. След поредната реорганизация на ВМС със заповед на МО през 2012 година и обединяването на двете Военноморски бази (Варна и Бургас), ищецът бил преназначен на длъжност "Началник на вещева служба" отново в ответното поделение /военно формирование 32140 - Варна, което след реорганизацията става „Командване на пункт за базиране и обслужващи формирования“. След 1 година ищецът бил повишен в длъжност „Началник на финансова служба“ със звание „Майор I степен“ в ответното поделение - Военно формирование 32140 - Варна. От 08.01.2016 г. ищецът бил одобрен и командирован в дългосрочна командировка в Бидгощч, Полша на длъжност „Щабен офицер в отдел „Личен състав“ в Щабния елемент за интегриране на силите на НАТО, като бил взет в специалния щат на МО и се водил на отчет и доволствие в ответното поделение - военно формирование 32140 –Варна, до уволнението си от военна служба. Със Заповед № КМ-2091/02.08.2018 година на Министъра на отбраната на Република България била прекратена дългосрочната му командировка в силите на НАТО, считано

от 25.09.2018 г.

По делото е изготвено заключение по **съдебно – счетоводна експертиза** на вещото лице С.Д., което е представено в два варианта в зависимост от основата на работна заплата, която се взима при изчисление на дължимото се възнаграждение за неизползвани компенсации при фактически отработено служебно време над месечната продължителност на служебното време по чл. 194, ал.1 от ЗОВСРБ.

В заключението си вещото лице посочва, че заповедните книги са ръчно писани до 31.12.2012 г., а от началото на 2013 г. са вече печатни листове, прошнуровани в класьори. В началото на всяка заповедна книга пише какъв период обхваща, на първата страница на всяка книга пише „поверително“. Принципът на издаване на заповедите за полагане на дежурства е заповедта да се издава за следващия ден, но когато следващият ден е неработен ден, тогава заповедта обхваща целия период - до края на първия работен ден, след почивните дни. В заповедта са описани всички военнослужещи, които трябва да положат дежурства за периода, който обхваща заповедта, а не само за Ищеца. Така например заповедта, която е издадена в петък, обхваща периода от събота до понеделник, включително. Във всяка заповед на командващия на военното формирование е посочен часа, от който се застъпва на дежурство. В заповедите, в които са посочени дължимите почивки, след положени дежурства, терминът не е „ползване на почивка“, а „компенсация“. В заповедите са посочени датите за ползване на компенсациите, но няма отбелязване дали това условие е спазено или компенсациите са ползвани на други дати. Почивките, след дежурства, или както пише в заповедните книги „компенсации“, следва да бъдат само в работни дни. При натрупване на много почивни дни е изместено във времето ползване на компенсациите, понякога това е вече през следващия месец. В някои заповеди за дежурства са посочени кога ще се ползват компенсациите и точно е посочено коя компенсация за кое дежурство е - **това е от м. 07.2008 година, а преди това - не пише кога ще се ползва компенсация, даже и не пише за компенсация.**

За периода на 2001 и 2002 г. възнагражденията са били формирани по различен начин от този след 01.01.2003 г., а именно плащало се е за „длъжност“ и за „звание“, а от 2003 г. отпада плащане за „длъжност“ и остава само заплащане за „звание“.

За периода от 01.04.2001 г. до 31.12.2002 г. при определяне на възнаграждението, от което следва да се правят изчисленията колко струва едно дежурство се взема за база средното в групата - взема се за главен старшина за „звание“ и за същата позиция „за длъжност“. Сборът от тези две възнаграждения формира възнаграждението, когато се изчислява дежурството. Часовете превишение за месеца от положени дежурства в работен ден се умножават по така получената средночасова ставка със завишение 20 на сто. Часовете превишение за месеца от положени дежурства в почивен ден се умножават по така получената средно часова ставка със завишение 40

на сто. Часовете на превишение за месеца от положени дежурства в празничен ден се умножават по така получената средно часова ставка със завишение 80 на сто.

За периода от 01.01.2003 г. до 19.05.2011 г., за база за изчислението се взема основното месечно възнаграждение за „звание". Същото се разделя на работните часове за месеца и се получава средночасовата ставка. Часовете превишение за месеца от положени дежурства в работен ден се умножават по така получената средночасова ставка със завишение 20 на сто. Часовете превишение за месеца от положени дежурства в почивен ден се умножават по така получената средночасова ставка със завишение 40 на сто. Часовете на превишение за месеца от положени дежурства в празничен ден се умножават по така получената средночасова ставка със завишение 80 на сто.

За периода от 19.05.2011 г. до 08.01.2013 г. или след влизане в сила на Заповед № 296 от 19.05.2011 г. на Министъра на отбраната до отмяната ѝ, съобразно разпоредбата на т. 39.1 от заповедта, възнаграждението за извънредния труд /положения труд над нормативно определеното служебно време/ се определя на база основното месечно възнаграждение на военнослужещия в съответствие с присвоеното му военно звание и степен в обхвата на званието му. Същото се разделя на работните часове за месеца и се получава средночасовата ставка. Часовете превишение за месеца от положени дежурства в работен ден се умножават по така получената средночасова ставка без завишение - т. 39.2. Часовете превишение за месеца от положени дежурства в почивен ден се умножават по така получената средночасова ставка със завишение 50 на сто, а часовете на превишение за месеца от положени дежурства в празничен ден се умножават по така получената средночасова ставка със завишение 100 на сто -т. 40.

За периода от 08.01.2013 г. до 31.12.2015 г., е действала Наредба № Н-18 от 19.12.2012 г., изд. от Министъра на отбраната, обн. В ДВ бр. 2 от 08.01.2013 г. и в сила от 08.01.2013 г. , съгласно която отново е разпоредено, че възнаграждението за извънредния труд /положения труд над нормативно определеното служебно време/ се определя на база основното месечно възнаграждение на военнослужещия в съответствие с присвоеното му военно звание и степен на обхвата на званието му - чл. 43 и чл. 44, но вече е различен процентът на завишаване, според това кога е положен извънредния труд, а именно 25%, 50% и 100%, съответно за работни, почивни и празнични дни.

Със Заповед на командващия ВМС № 248/22.08.2006 г. , в поделение 32140-Варна експериментално е въведена промяна във времето за застъпване в дежурство /за смяна на наряда/, като от 16,00 часа развода и смяната на денонощния наряд вече е в 08,00 часа, считано от 28.08.2006 г. Със Заповед на командващия на ВМС № 301/11.10.2006 г., във Военноморските сили е обявено време за застъпване в дежурство /за смяна на наряда/, от 08,00 часа, считано от 01.11.2006 г. Това означава на практика, че за военнослужещите от в.ф. 32140-Варна, смяната на наряда от 16,00 часа

на 08,00 часа, е въведено от 28.08.2006 г. По тази причина и в таблиците изчисленията са правени, съобразно тази промяна. За периода от 01.04.2001 г. до 27.08.2006 г. делничните дежурства са за дните - неделя, понеделник, вторник, сряда и четвъртък, а дежурства в почивни дни са тези в петък и в събота. Основанието да се брои дежурството за такова в делнични дни или такова в почивни дни е кога е положено дежурството в по-голямата си част - в делничен ден или в почивен ден и когато се застъпва в 16,00 часа до следващия ден до 16,00 часа се получава, че 8 часа се полага дежурство в деня, в който се застъпва и останалите 16 часа дежурство се полагат в следващия ден. Затова, когато започва дежурството в делничен ден, но следващият ден е почивен, се смята дежурството за такова, положено в почивен ден, а когато се започва дежурството в почивен ден, но се довършва в работен ден, то дежурството се изчислява за такова, положено в работни дни. Изключение прави само съботното дежурство, защото то започва и завършва в почивни дни. Така се е процедирало в периода от 01.04.2001 г. до 27.08.2006 г. В следващия период - от 28.08.2006 г. до 31.12.2015 г. дежурството започва в 08,00 часа и завършва на другия ден в 08,00 часа. За дежурство в делнични дни се приемат дежурствата, започнали в понеделник, вторник, сряда, четвъртък и петък, защото по-голямата част от дежурството - 16 часа е в делничен ден, а дежурствата, започващи в събота и неделя се считат за дежурства, положени в почивни дни, защото по-голямата част от дежурството е положено в почивен ден. Тук отново за съботния ден няма промяна - дежурството започва и завършва в почивен ден и винаги е дежурство за почивен ден.

В заповед №11/12.01.2009 г., в раздел Първи, в т. 7 е записано, че се определя реда за ползване на почивки след дежурства, както следва:

Застъпващите в понеделник, вторник, сряда и четвъртък - в деня на освобождаване от наряд

Застъпващите в петък - почиват в понеделник,

Застъпващите в събота и неделя - почиват в петък и понеделник.

Оставащата една почивка за дежурство да се ползва през работната седмица, следваща деня на застъпване в дежурство.

В Заповед № РД- 01-77/19.02.2015 г. е записано, по т. 4, че застъпващите в дежурство следва да ползват почивки за часовете служебно време, положено над нормалната дневна продължителност, в размери, както следва: В делничен ден - две почивки; В петък - две почивки; В събота - три почивки; В неделя - три почивки.

В т. 5 на същата заповед е посочено как се ползват почивките:

Застъпващите в дежурство в делничен ден да почиват в деня на освобождаване от дежурство и още една допълнителна почивка. Застъпващите в петък - да почиват в първия работен ден от следващата седмица и една допълнителна почивка.

Застъпващите в събота - да ползват почивки в последния работен ден от тази седмица, преди дежурството /петък/ и първия работен ден от седмицата след дежурството /понеделник/, както и една допълнителна почивка, Застъпващите в неделя - същото, като за дежурство в събота. Оставащата допълнителна почивка да се ползва през работната седмица, следваща деня на застъпване в дежурство. Застъпващите в предпразничен ден - като дежурство в петък. Застъпващите в празничен ден - като дежурство в събота. Застъпващите в последния от празничните дни - като в неделя. Ако се налага промяна в определени дни за почивка - промяната се извършва, чрез доклад в докладната книга и издаване на нова заповед, с нови дати за почивка. Под „почивка" в заповеда се разбира компенсация за отработеното служебно време над нормалната дневна или месечна продължителност, в размер на 8 часа.

Ищецът е давал дежурства, като помощник оперативен дежурен.

Ищецът е работил в следните поделения:

- Поделение 36940-Варна - Чайка - архивът за периода 01.04.2001 г. - 14.09.2001 г. се съхранява в Държавния военен архив гр. Велико Търново

- Поделение 26590-Созопол - по настоящем закрито, архивът му се съхранява в Държавния военен архив гр. Велико Търново

- Поделение 28440-Варна - по настоящем закрито, архивът му се съхранява в Държавния военен архив гр. Велико Търново

- Поделение 32140-Варна - вещото лице работи по информацията на това поделение Периодите, през които Ищецът е полагал дежурства започват от м. 06.2003 г., тъй като преди това го няма в списъците за наряди.

В Заповед № РД-01-353/08.10.2014 г., в раздел IV - „неизползвани компенсации" пише, че И. С. И. до 2013 година няма неизползвани компенсации. В доклада за 2015 г. пише, че няма неизползвани компенсации и до 01.10.2014 г. В заповед № РД-01 -390 от 03.11.2014 г., в раздел XI - неизползвани почивки през м. 10.2014 г. - пише, че И. С. И. няма неизползвани почивки. В заповед № РД-01-430 от 01.12.2014 г., в раздел IX пише, че И. С. И. няма неизползвани почивки.

В заповедните книги, които се съхраняват в Държавния военен архив гр. Велико Търново, за периода 14.06.2002 г. до 31.05.2003 г., когато Ищецът е бил в поделение 28440, вещото лице намери заповеди, съгласно които на И. С. И. са му били изплащани допълнителни възнаграждения за положените дежурства. В тези заповеди има и други военнослужещи. Основанието, което е посочено е Заповед № ОХ-241/10.04.2001 г. Така:

- По заповед № 077/17.02.2002 г. са били начислени на Ищеца 22,5% - за положени дежурства през м. февруари.2002 г.

- По заповед № 0103/14.04.2002 г. са били начислени на Ищеца 20% - за

положени дежурства през месец март.2002 г.,

- По заповед № 0124/08.05.2002 г. са били начислени на Ищеца 20% - за положени дежурства през месец април. 2002 г.,

- По заповед № 0144/28.05.2002 г. са били начислени на Ищеца 25% - за положени дежурства през месец май.2002 г. и

- По заповед № 0259/08.10.2002 г. са били начислени на Ищеца 25% - за положени дежурства през месец септември.2002 г.,

При изготвяне на експертизата вещото лице се ръководи от информацията от заповедните книги.

Посочва се в експертизата, че за периода 04.02.2013г.-30.06.2015г. на ищеца не е изплащан извънреден труд. За периода 04.02.2013г.-30.06.2015г. са положение общо 1216 часа дежурства, които представляват 152 дни, от които са компенсирани 1160 часа, което се равнява на 145 дни или за компенсация са останали 56 часа, равни на 7 дни, които се установяват в размер на 277,76 лева при спазване принципа на Устава за войсковата служба. Размера на мораторната лихва за некомпенсираните дежурства за периода от 04.02.2016г. (датата на прекратяване на правоотношението) до 22.03.2016г. (депозирание на ИМ в съда) вл. изчислява в размер на 64,03 лева. за периода 01.04.2001г. – 03.02.2013г. не е установено изплащане на извънреден труд, доколкото са ползвани компенсации.

От заключението на вещото лице от 07.02.2022 г., Таблица I.5-2 се установява, че в периода от 01.04.2001 г. до 31.12.2015 г. ищецът е отработил 2208 часа дежурства, които са останали некомпенсирани. Дължимите суми за обезщетение на това фактически отработено служебно време над месечната продължителност на служебното време вещото лице определя на общо стойност 10181,72 лв., а законната лихва върху тази сума се равнява на 1972,02 лв. За да направи изчисленията вещото лице за периода от месец юни 2003 г. до месец юли 2004 г. е взело като основа заплатата на ищеца, който е бил капитан I Ранг (663,00 лв.), съгласно Постановление на МС, а при изготвянето на заключението от 22.03.2022 г. вещото лице е използвало за основа заплатата на капитан III ранг (599,00 лв.), като е получило, че общо дължимите суми за обезщетение на фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време се равняват на 9653,71 лв. и 1869,30 лв. – законна лихва.

Предвид така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи:**

Предявени са в условията на обективно кумулативно съединяване искове с правно основание чл. чл. 194, ал. 1 от ЗОВСРБ /нов/ и по чл. 152, ал. 6 от ПКВС /отм./ и чл. 86 от ЗЗД.

По делото на първо място е спорна процесуално и материално правната легитимация на ответника по отношение на периода от 17.09.2001 г. до 31.05.2003 г., през който ищецът е бил в служебно правоотношение с поделение 36940 – Варна – закрито, поделение 26590- Созопол – закрито и поделение 28440-Варна – закрито. Съдът намира, че пасивната процесуално и материалноправната легитимация за този период е именно на ответника, тъй като към датата на прекратяване на служебното правоотношение тези поделения вече не съществуват и няма как да бъдат надлежни ответници, а работодател на ответника е именно ответникът. Освен това между страните не е спорно, че служебното правоотношение на ищеца не е прекратявано, а само е сменяно поделението към което е зачислен. Поради това до прекратяването му със Заповед №КВ-375 от 14.08.2018 г. е съществувала възможността ищецът да бъде компенсиран по предвидения ред с полагащите му се почивни дни, съобразно дадените и некомпенсирани дежурства, вкл. и от ответното поделение. Тъй като правото да се иска парично обезщетение вместо реална компенсация с почивни дни възниква едва след прекратяване на трудовото правоотношение и подлежи на начисляване в заповедта по чл. 55, ал. 4 от ЗОВСРБ, то и именно работодателят към датата на прекратяване на служебното правоотношение е задълженото лице да начисли и изплати това обезщетение.

В тази връзка съдът и предварително ще разгледа и направеното възражение за погасяване на правото на иск на ищеца за периода, считано три години назад от депозиране на исковата молба на осн. чл. 111, б."а" ЗЗД, като намира същото за неоснователно по изложеното по-горе съображение, а именно, че докато не е прекратено служебното правоотношение на ищеца, същият от една страна може все още да бъде компенсиран за фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време, а от друга за него до прекратяването не възниква правото да получи обезщетение вместо компенсация с почивни дни. Поради и това давността започва да тече именно от датата на прекратяването и е три години. Настоящата искова молба е подадена на 17.08.2020 г., а служебното правоотношение е прекратено с цитираната заповед, считано от 01.10.2018 г., или в тригодишния срок. Това разрешение беше и окончателно възприето от ВКС с приемането на ТР №6 от 2017 на 11.02.2022 г. от ОСГК на ВКС.

Процесният период 01.04.2001г. – 31.12.2015г. обхваща действието на разпоредбите на чл.203, ал.1, 2 и 3 и чл.204 от ЗОВСРБ /отм./, чл.158, ал.2 и чл.159 от Правилника за кадрова военна служба /отм./, а за периода след 12.05.2009 г. до 30.06.2015г. приложими са нормите на чл.194, ал.1, 2, 3 и 4 и чл.195 от ЗОВСРБ.

Хипотезата на чл.203, ал.1, 2 и 3 от ЗОВСРБ /отм./ предвижда, че седмичната продължителност на служебното време на кадровите военнослужещи е 40 часа, а общата такава в денонощие не може да надвишава с повече от $\frac{1}{2}$ максималната

продължителност на работното време, установена в трудовото законодателство. В случаите на превишаване на продължителността на служебното време, извън посоченото в ал.2, с писмена заповед на командира или началника – при условия, определени в Правилника за кадровата военна служба, на кадровия военнослужещ се заплаща възнаграждение за извънреден труд в размер, определен от Министерския съвет. В този случай размерът е установен в Наредба за определяне размера на възнаграждението за извънреден труд на кадровите военнослужещи, приета с ПМС № 74 от 23.03.2001 г. Чл.204 от ЗОВСРБ /отм./ пък предвижда, че военнослужещите могат да бъдат назначавани за носене на дежурства при условия и по ред, определени в установите на въоръжените сили и другите вътрешно нормативни актове, като максималната продължителност на дежурството не може да превишава 24 часа. Времето за дежурство е служебно време, а в случаите, когато кадровият военнослужещ изпълнява дежурство по график, той получава допълнително възнаграждение по чл.226 за часовете над служебното време по чл.203, или за почивни или празнични дни. Съобразно разпоредбата на чл. 152, ал. 6 от Правилника за кадрова военна служба, месечната продължителност на служебното време в часове се определя на базата на работните дни за календарния месец и нормалната продължителност на служебното време.

В константната съдебна практика се приема, че часовете до максимално определеното като допустимо служебно време, което не е било разрешено и отчетено като извънреден труд, представляват увеличено служебно време. За него се дължи компенсация чрез намалено работно време в рамките на общата продължителност за същия или най-късно за следващия месец. В случаите, когато до прекратяване на правоотношението положеният от военнослужещия при увеличено служебно време труд не е компенсиран, същият следва да се заплаща като извънреден, по аналогия на чл. 136а, ал. 5 от КТ, във вр. с чл. 46, ал.2 от ЗНА, но удълженото служебно време при 24 часови дежурства не е извънреден труд по смисъла на чл. 203, ал. 3 от ЗОВСРБ (отм.). Или в случая не се касае за претенция за извънреден труд, а обезщетение на фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време, което се определя в размера и по начина на обезщетението за извънреден труд. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на ответника, че предявеният от ищеца иск, представлява такъв за положен извънреден труд. Още повече, че в петитума на исковата молба ясно е заявено, че става въпрос именно за обезщетение на фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време.

В заключението на съдебно – счетоводната експертиза, която се кредитира от съда изцяло като обективно и компетентно дадена, вещото лице посочва, че месечната продължителност на служебното време в часове се определя на всеки месец поотделно, предвид базата работни дни за съответния календарен месец и нормалната

продължителност на служебното време. За да се установи продължителността на труда на ищеца е осъществено изчисление на броя на работните дни в календарния месец, след което броя на тези работни дни се умножи по 8 часа, колкото се явява нормалната продължителност на работния ден, след което към така определената нормална продължителност на работното време в часове се прибавят дадените през съответния месец от ищеца дежурства, при което се получава общата продължителност в часове. След приспадане на всяка почивка към съответното дежурство, съобразно с издаваните заповеди, с които вещото лице се е запознало на място, вещото лице е стигнало до заключението, че ищецът фактически е отработил служебно време над месечната продължителност на служебното време в размер на 2208 часа или 276 дни. Съдът намира, че в случая следва да се вземе като основа за определяне на размера за спорния период за 2003 г. размерът за капитан I ранг, какъвто е бил ищецът, а не капитан III ранг, както се твърди, че се е определяло обезщетението за извънреден труд. Това е така, защото обезщетението за извънреден труд следва да се определя с оглед на възнаграждението на служителя, а не да е еднакво за всички. Именно и това разрешение е възприето с последващата заповед.

Поради изложеното съдът намира предявения иск за доказан по основание и по размер, поради което следва да бъде изцяло уважен като ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 10181,72 лева, съставляваща обезщетение на фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време 01.04.2001г. – 31.12.2015г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 27.08.2020г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 203, ал. 3 ЗОВСРБ (отм.), чл. 194, ал. 3 вр. ал. 1 ЗОВСРБ ДВ.бр.35/2009г.

С оглед основателност на главната претенция се явява и основателна акцесорната претенция за заплащане на мораторна лихва върху уважената главница от 10181,72 лева, като ответникът следва да бъде осъден да заплати и сумата от **1972,02 лева** за периода от 01.10.2018г. – 26.08.2020г.

По отношение на разноските:

Ищецът претендира заплащане на възнаграждение за процесуално представителство в размер на 4000 лева. Ответникът прави възражение за прекомерност на осн. чл. 78, ал.5 ГПК.

Съобразно разпоредбата на чл.7, ал.1, предл. последно от Наредба 1/09.07.2004г. за определяне на минималните размери на адвокатските възнаграждения, за трудови дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по правилата на ал.2 на цитирания текст. В настоящия случай предявените иски се изцяло уважени от съда, като материалния интерес е равен на размера на уважените иски или сумата от 12153,74 лева. При приложение на чл.7, ал.2, т.4 от Наредбата минималния размер на

дължимото възнаграждение за процесуално представителство възлиза на **895,00** лева.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати и сумата от **1486,15** лева, от която 486,15 лева дължими по делото държавни такси и сумата от 1000,00 лева, съставляващи заплатени от бюджета на съда съдебно – деловодни разноски по назначената съдебно – счетоводна експертиза, на осн. чл. 78, ал.6 ГПК.

По изложените съображения, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОСЪЖДА ВОЕННО ФОРМИРОВАНИЕ 32140 – Варна, с адрес в град Варна, 9000, п.к.194 като част от структурата на МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ град София, 1000, ул. "Дякон Игнатий" № 3 **ДА ЗАПЛАТИ** на И. С. И., ЕГН *****, от гр. Варна, **сумата от 10181,72 лв. (десет хиляди сто осемдесет и един лева и седемдесет и две стотинки)**, представляваща равностойността на неизплатеното на ищеца обезщетение за положения от него в условията на удължено служебно време труд, което се изчислява като извънреден труд, т.е. фактически отработеното служебно време над месечната продължителност на служебното време по чл. 194, ал.1 от ЗОВСРБ (нов) и по чл. 152, ал.6 от КВС (отм.) за процесния период от 01.04.2001г. до 31.08.2005 г. (53 месеца) и за периода от 01.06.2008 г. до 31.12.2015 г. до 31.12 .2015г. (91 месеца), или общо 144 месеца в размер на (91 месеца) в размер общо на 2208 часа, или 276 дни, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума, **както и сумата от 1972,02 лв. (хиляда деветстотин седемдесет и два лева и две стотинки)**, представляваща мораторната лихва за периода от 01.10.2018 г. до 16.08.2022 г. върху сумата от 10181,72 лв. за периода от 01.06.2001г. – 22.03.2016г. мораторна лихва върху уважената главница, на осн. на осн. чл. 203, ал. 3 ЗОВСРБ (отм.), чл. 194, ал.3 вр. ал.1 ЗОВСРБ ДВ.бр.35/2009г. и чл. 86, ал.1 ЗЗД.

ОСЪЖДА ВОЕННО ФОРМИРОВАНИЕ 32140 – Варна, с адрес в град Варна, 9000, п.к.194 като част от структурата на МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ град София, 1000, ул. "Дякон Игнатий" № 3 **ДА ЗАПЛАТИ** на И. С. И., ЕГН *****, от гр. Варна сумата от **895,00 (осемстотин деветдесет и пет) лева** възнаграждение за процесуално представителство, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА ВОЕННО ФОРМИРОВАНИЕ 32140 – Варна, с адрес в град Варна, 9000, п.к.194 като част от структурата на МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ град София, 1000, ул. "Дякон Игнатий" № 3 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненски районен съд сумата от **1486,15 (хиляда четиристотин осемдесет и шест лева и петнадесет стотинки) лева**, от която 486,15 лева дължими по делото държавни такси и сумата от 1000,00 лева,

съставляващи заплатени от бюджета на съда съдебно – деловодни разноси по назначената съдебно – счетоводна експертиза, на осн. чл. 78, ал.6 ГПК.

На основание чл.242, ал. 1 ГПК решението подлежи на предварително изпълнение в частта относно заплащането на присъденото трудово възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчване на съобщението за обявяването му, ведно с препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – Варна: _____